

произвѣстно рѣчіте, да ги избѣраме смѣсленно и прѣво да чинополѣгаме дѣшѣвнѣйтѣ нѣши оумѣнѣита: зашто безчѣнно и дѣстѣбно смѣшно бы быле, когѣто сѣ разговѣраме, да произношѣваме речѣ выскѣки и гѣрдѣстнѣи: и когѣто писѣваме послѣнѣе, да писѣваме весмѣ много прѣсто.

Кѣйто ище да сочинѣи и да напише добрѣи писмѣ: подобѣва пѣрвомз, да начертѣи и да прихѣротѣве вз оумѣ сѣ послѣанното вѣщѣствѣ, и подѣрь да сѣ подкѣне за кѣда, сз когѣто чинополѣгаме, приставлѣваме и покѣзваме нѣшите понѣтѣи, и мѣслѣннѣте чѣкѣствѣ. Зѣщо, кѣлкото нѣкой има ивно понѣтѣе на кѣшѣте, толико пѣживо и по ивно, и посовершѣнно бѣва предѣставлѣнѣето: оттѣка произвѣира прѣвилото и ѣсновѣнѣето на всѣкое добрѣо сочинѣнѣе.

„Каккѣто ище нѣкой да изрѣчѣ добрѣ,

„Ивно и совершѣнно чрѣзз рѣчѣйтѣ:

„Подобѣва пѣрвомз добрѣ прѣво,

„И ивно да гѣо разѣмѣи.“

За да бѣди това, подобѣва пѣрвомз нѣкой добрѣ да смѣсли ѣщо рѣботѣта, и послѣ да ѣ раздѣлѣи на нѣйнѣте извѣстнѣи чѣсти, и да ѣ приглѣда потѣнко совершѣннѣйше. И то бѣва ѣко прилѣпѣи вѣнимѣнѣето сѣ оумѣ сѣщѣствѣннѣта странѣ, безз да сѣ разнѣска мѣслѣта бездѣлно. Но ѣко щѣме сз возмѣожното прилѣжанѣе (залѣгани) да ѣвѣчѣваме дѣшѣвнѣитѣ сѣи сѣли, вѣнимѣтѣлно, и сз разѣждѣнѣе да чтѣме полѣзнѣитѣ кнѣги: ѣ не сѣмо да оумѣрашѣваме листѣкѣе, за нѣше забѣвлѣни, и за преминѣвѣани вѣремѣ: Но да приговѣраме за нѣшѣто оумѣчѣнѣе, и икѣснопонѣтно оумѣножѣнѣе за нѣшите смѣсли: за то кѣзваме, кѣкз составѣитѣлнѣитѣ чѣсти на послѣнѣето сѣ подѣлнѣитѣ.